

Zarzuty i główne argumenty

Królestwo Hiszpanii nie przyjęło w ustalonym terminie przepisów koniecznych do dostosowania się do decyzji 1999/509/WE w odniesieniu do Industrias Domésticas, S.A. (Indosa).

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-531/09)

(2010/C 51/35)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: N. Yerrell i M. Teles Romão, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że poprzez brak przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2006/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. zmieniająca dyrektywę 1999/62/WE⁽¹⁾ w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe, a w każdym bądź razie poprzez brak poinformowania Komisji o ich przyjęciu, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy.

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na transpozycję dyrektywy upłynął w dniu 10 czerwca 2008 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 157, s. 8.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) wydanego w dniu 30 września 2009 r. w sprawie T-166/08 Ivanov przeciwko Komisji, wniesione w dniu 18 grudnia 2009 r. przez Vladimira Ivanova

(Sprawa C-532/09 P)

(2010/C 51/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Vladimir Ivanov (przedstawiciel: adwokat F. Rollinger)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— stwierdzenie, że odwołanie jest dopuszczalne;

— stwierdzenie, że odwołanie jest zasadne;

— uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 września 2009 r.;

— rozstrzygnięcie zgodnie ze skargą wniesioną w pierwszej instancji;

— obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu swojego odwołania wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty.

W swoim pierwszym zarzucie, składającym się z dwóch części, wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd nie powinien był zastosować zastrzeżenia nadużycia proceduralnego celem uzasadnienia niedopuszczalności jego skargi o stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej, skoro bardzo ograniczony zakres stosowania tego zastrzeżenia dotyczył jedynie wyjątkowych przypadków, w których skarga o odszkodowanie ma na celu uzyskanie zapłaty kwoty identycznej z kwotą, jaka wnoszący odwołanie uzyskałby w przypadku uwzględnienia skargi o stwierdzenie nieważności. Tymczasem w niniejszym przypadku skarga o odszkodowanie wniesiona przez wnoszącego odwołanie była całkowicie niezależna, ponieważ chciał on spowodować powstanie odpowiedzialności pozaumownej Komisji w związku z jej zachowaniem względem niego, a nie uzyskać sytuacji finansową identyczną z sytuacją, w jakiej znalazłby się, gdyby została stwierdzona nieważność decyzji Komisji.

W tym kontekście wnoszący odwołanie uważa zresztą, że Sąd nie mógł podnieść z urzędu zastrzeżenia nadużycia proceduralnego, ponieważ ciężar dowodu takiego nadużycia spoczywa na stronie pozwanej.

W swoim drugim zarzucie wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się błędu co do prawa, wymagając en exigeant la constatation d'un comportement illicite de la part de la Commission comme condition préalable à l'engagement de sa responsabilité non contractuelle, alors que l'illégalité du comportement des institutions communautaires ne figurerait plus parmi les conditions retenues par la jurisprudence la plus récente du Tribunal pour engager la responsabilité desdites institutions.

W swoim trzecim zarzucie wnoszący odwołanie estime enfin qu'en jugeant qu'un recours en annulation était plus adapté qu'un recours en indemnité, l'ordonnance attaquée a porté atteinte à son droit de recours effectif, tel qu'il est reconnu par la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne.

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-533/09)

(2010/C 51/37)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Støvlbæk i P. Guerra e Andrade)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Republika Portugalska poprzez wymaganie w drodze zastosowania decyzji Ministro da Justiça de 12 de Dezembro de 1991, que homologa o parecer do Conselho Consultivo da Procuradoria-Geral da República sobre o artigo 15º da Constituição [ministra sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 1991 r., zatwierdzającej stanowisko rady konsultacyjnej Prokuratury Generalnej Republiki w sprawie art. 15 Konstytucji] posiadania obywatelstwa portugalskiego przy dostępie do zawodu notariusza, uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 49 TFUE, jako że nie zostały spełnione przesłanki zastosowania art. 51 TFUE.
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W Portugalii cele realizowane przez notariuszy nie są celami Państwa, jako że notariusz nie uczestniczy bezpośrednio i w szczególny sposób w sprawowaniu władzy publicznej i nie

stanowi części administracji publicznej. Do notariusza portugalskiego nie stosuje się wyjątku z art. 51 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Stanowisko konsultacyjne Procuradoria-Geral da República zatwierdzonej w dniu 12 grudnia 1991 r. nie mówi, że zawód notariusza jest objęty postanowieniami art. 15 ust. 2 konstytucji. Funkcje notariusza w Portugalii mają charakter wyłącznie techniczny. Zasadzają się na kompetencjach zawodowych a nie na zaufaniu politycznym.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-538/09)

(2010/C 51/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Recchia i A. Marghelis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy przepisów art. 6 ust. 3 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory⁽¹⁾, jako że prawodawstwo belgijskie nie wymaga w przypadku pewnych rodzajów działalności stosownego badania dotyczącego oddziaływania na środowisko, gdy te rodzaje działalności mogą mieć wpływ na tereny Natura 2000 oraz poddaje pewne rodzaje działalności systemowi zgłoszenia;
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi Komisja podnosi jeden zarzut dotyczący nieprawidłowej transpozycji art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG (zwanej „dyrektywą siedliskową”).

Skarżąca wskazuje w tym względzie, że ów przepis wymaga, by wszystkie plany lub projekty, które nie są bezpośrednio związane lub niezbędne do zarządzania terenem Natura 2000, były przedmiotem stosownego badania dotyczącego oddziaływania na środowisko. Prawodawstwo belgijskie jest niezgodne z prawem wspólnotowym, ponieważ nie wymaga przeprowadzenia w sposób systematyczny takiego badania wpływu i przewiduje zwykły system zgłoszenia w odniesieniu do pewnych rodzajów działalności, które mogą mieć wpływ na tereny Natura 2000.